

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **M. K., X**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2017, č. j. 151216/2015/KUSK-DOP/KOR, sp. zn. SZ_151216/2015/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá v záhlaví označené rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, Odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 7. 2015, čj. PRSTR-898/2015-OD-KT, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správních deliktů provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce shledává napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné zejména z následujících důvodů:

3. Žalobce tvrdí, že ze správních rozhodnutí není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že je použitý rychloměr automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Správní orgány neuvedly žádné znaky, kterými se takovýto technický prostředek vyznačuje, a neprovedly ani srovnání s těmito znaky. Žalobce odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 A 12/2014 - 86, podle kterého *je povinností správních orgánů objasňovat obsah a význam užitých neurčitých právních pojmů*. Dále správní orgán neuvedl ani jakým rychloměrem byla rychlost měřena, aby bylo možné přezkoumat, zda jde o automatický technický prostředek měření rychlosti.
4. Podle žalobce byl nezákonně uznán vinným ze spáchání neexistujícího správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V době rozhodování správního orgánu I. stupně sice existoval „správní delikt provozovatele vozidla“, ten však novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, (dále jen „zákon č. 183/2017 Sb.“), přestal existovat. Pro posouzení důvodnosti žalobní námitky pak není relevantní posuzovat, jestli mohl být žalobce uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla, ale podstatné je, že skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ již v době rozhodování žalovaného neexistovala. Žalobce zastává názor, že je napadené rozhodnutí nezákonné, protože byl potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 1. 11. 2017, č. j. 59 A 53/2017 - 35, který se zabýval posuzováním odpovědnosti za spáchání deliktu s ohledem na změnu právní úpravy od doby, kdy ke spáchání deliktu došlo.
5. Žalobce také namítá, že je nezákonný výrok správního rozhodnutí z důvodu absence konstatování formy zavinění, přičemž odkázal na ustanovení § 77 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), které upravovalo náležitosti výroku rozhodnutí, mezi něž patřilo uvedení formy zavinění. Podle ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) je správní orgán taktéž povinen uvést do výroku rozhodnutí formu zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.
6. V dalším žalobním bodě se žalobce dovolává uplatnění právní úpravy, která byla podle jeho názoru účinná v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 a která vyžadovala pro naplnění skutkové podstaty přestupku provozovatele motorového vozidla i zavinění. Podle žalobce je nutné aplikovat právní úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, jelikož jde o právní úpravu výhodnější pro žalobce (obviněného z přestupku dříve správního deliktu). V této souvislosti žalobce poukázal i na dle jeho názoru jinou účinnost zákona č. 183/2017 Sb., a to až od 13. 7. 2017, nikoli již od 1. 7. 2017, jak je uvedeno v čl. CCLVII tohoto zákona. Podle žalobce nemohl tento zákon nabýt účinnosti dříve než 15. dnem od vyhlášení ve Sbírce zákonů z důvodu, že zákonodárce nikde neodůvodnil existenci naléhavého obecného zájmu, který je podmínkou pro stanovení dřívějšího počátku účinnosti.
7. Dále žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci. Správní orgán v rozhodování o sankci zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a ustanovení příslušné vyhlášky o nákladech řízení, přičemž ustanovení § 125f odst. 3 stanoví, že „[k]

odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění“ a jde tak o zcela irrelevantní odkaz. Dále žalobce uvedl, že před vydáním pravomocného rozhodnutí nabyl dne 1. 7. 2017 účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky, dle jehož § 2 odst. 6 lze pachateli uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Za den, kdy bylo o přestupku rozhodnuto, považuje žalobce den, ke kterému rozhodnutí nabylo právní moci. Opačný výklad by znamenal, že správní orgán smí ukládat i takové druhy trestů, které není možné uložit ke dni právní moci rozhodnutí, bylo-li možné je uložit dříve v průběhu řízení. Takový výklad by byl podle žalobce zjevně absurdní, v přímém rozporu s koncepcí trestního práva i správního trestání. Žalobce dále uvedl, že není schopen přezkoumat, zda (dle ke dni právní moci účinného právního předpisu) vůbec bylo možné uložit příslušný druh trestu. Ve výroku totiž absentuje řádný odkaz na ustanovení právního předpisu, podle kterého bylo rozhodováno, resp. podle kterého byla uložena pokuta. Správní orgán neuvedl, podle kterého konkrétního ustanovení právního předpisu o výši sankce rozhodoval, a nelze tak seznat, zda uložená sankce ve výši 2 500 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu, a zda bylo možné uložit sankci v takové výši. Nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit druh trestu - pokutu. Žalobce pak znovu cituje ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, podle kterého *„[z]a správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyšuje 10 000 Kč.“* Podle žalobce jde o blanketní stanovení výše sankce, které není přípustné. V případě blanketní normy či odkazující dispozice musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována i právní norma, na kterou blanketní norma odkazuje.

8. Podle žalobce nebylo řádně stanoveno ani místo přestupků a nedošlo tak k vyloučení opětovného možného rozhodnutí o stejných skutcích. Podle výroku řidič, který řídil vozidlo žalobce, překročil nejvyšší povolenou rychlost *„v katastru obce Nelahozeves – Podhořany silnice Velvarská č. II/616 směr Uhý“*. Z takto označeného místa nelze seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo. Podle žalobce přitom nebyla překračována rychlost po celou dobu jízdy silnicí Velvarská č. II/616 v katastru obce Nelahozeves – Podhořany. Žalobce namítá, že je silnice Velvarská č. II/616 dlouhá, prochází různými oblastmi, a to i takovými, ve kterých zcela absentuje zástavba, neboť prochází celou obcí až za její hranici. Není-li pak postaveno najisto, ve kterém z úseků ulice bylo měření prováděno, není možné učinit závěr o spáchání přestupku. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42, a na rozsudek ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 - 28, které se shodně věnovaly vymezení místa spáchání přestupku. Obdobnou námitku uplatnil žalobce i pro skutky ze dne 11. 12. 2014.
9. Podle žalobce nebyla prokázána ani nejvyšší povolená rychlost, když správní orgán neuvedl, jak dospěl k závěru, že v místě, kde byl žalobce měřen (*pozn. soudu: v žalobě se opakovaně udává, že byl měřen žalobce a že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost, ale ze spisu je zřejmé, že řidič, který se skutku naplňujícím znaky přestupku dopustil, není znám*), je dovoleno jet rychlostí 50 km/h. Nejvyšší dovolená rychlost může vyplývat buď z dopravní značky (B20a), nebo z právního předpisu (v případě jízdy obcí). Správní orgán podle žalobce konstatoval, že žalobce (*pozn. soudu: správně neznámý řidič*) jel v *„katastru obce Nelahozeves – Podhořany“* a *„v katastru obce Kralupy nad Vltavou“*, přičemž katastrální území je vždy širší než území obce ve smyslu zákona o silničním provozu. Správní orgán podle žalobce nekonstatoval, že řidič byl měřen v obci, z výroku rozhodnutí se nepodává, že by k posuzovanému jednání řidiče mělo dojít v obci, nelze tak z ničeho činit závěr, že

nejvyšší dovolená rychlost byla v měřeném úseku 50 km/h. Podle žalobce je na uvedenou situaci přílehlavý právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42, ve kterém konstatoval, že „z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku [§ 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích] musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku na místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Zásadně proto nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo takto mělo parkovat, jsou-li v dotyčné ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená.“.

10. Dále se měl žalovaný dle žalobce dopustit pochybení, když neuvedl ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, a pouze zmínil porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, aniž by uvedl konkrétní porušenou právní normu. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovuje provozovateli vozidla povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Právní norma § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je tak blanketní normou a v případě řádných náležitostí výroku rozhodnutí musí být doplněna i o normu, na kterou tato blanketní norma odkazuje. Žalobce se přitom dovolával závěrů rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 - 34, Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014 - 33, a Krajského soudu v Plzni, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 30 A 213/2016 - 41.
11. Podle žalobce také již došlo k prekluzi spáchaného deliktu z důvodu, že správní orgán I. stupně rozhodl dne 27. 7. 2015, žalovaný pak dne 9. 11. 2017, tj. déle než dva roky ode dne rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S ohledem na to, že zákon o odpovědnosti za přestupky nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, došlo podle žalobce ke zrušení ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, kterým byly stanoveny prekluzivní doby. Žalobce se pak dovolává stanovení promlčení doby přestupku na základě ustanovení § 29 písm. a), § 30 písm. a), § 31 odst. 1 a § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, z nichž má vyplývat, že je přestupek promlčen po jednom roce ode dne vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Důvodem, pro který je podle žalobce nutné tuto právní úpravu zákona o odpovědnosti za přestupky aplikovat je výhodnost pro žalobce.
12. Dalším důvodem, pro který shledává žalobce prvostupňové rozhodnutí nezákonným, je absence popisu protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí. Z výroku prvostupňového rozhodnutí nelze seznat, v čem má protiprávní jednání spočívat. K tomu, aby bylo jednání řidiče přičitatelné provozovateli, je nutné, aby vykazovalo znaky přestupku podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, a v takovém případě musí být konstatována skutková podstata, jejíž znaky jednání, které je žalobci přičítáno, naplňuje. Podle žalobce tak prvostupňové rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti. Tyto závěry pak dovozuje z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2017, č. j. 29 A 112/2015 - 33.
13. Žalobce se také domnívá, že je výrok rozhodnutí zmatečný, když správní orgán konstatoval, že vozidlu byla naměřena rychlost 67, 63 a 66 km/h, a tedy byla nejvyšší dovolená rychlost překročena o 14, 10 a 13 km/h. Byla-li však nejvyšší povolenou rychlostí rychlost 50 km/h, pak výše uvedený součet rychlostí není matematicky správně a

rozhodnutí je zmatečné.

14. Žalobce také namítal, že úsek měření rychlosti motorových vozidel nebyl označen dopravní značkou. Žalobce má za to, že řidič měl být upozorněn, že v předmětném úseku komunikace dochází k úsekovému měření vozidel, byť připouští, že platný právní řád úsekové měření nezná. Dále uvádí, že na počátku obce není dopravní značka ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti. Kamery umístěné v obci nejsou viditelně označeny jako kamery pořizující automatický záznam všech vozidel vjíždějících do obce a z obce vyjíždějících. Neexistuje web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí v České republice úsekové měření rychlosti. Jsou pořizovány obrazové záznamy vozidel zpravidla místních obyvatel, která do obce přijedou, aniž by ten den z obce vyjížděla a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, která z obce pouze odjíždějí. Žalobce předem odmítá argumentaci ohledně užití prostředků zajišťujících bezpečnost dopravního provozu a důkaz fotografiemi považuje za rozporný s právem a jako takový za nepřipustný.
15. Dále žalobce namítá neústavnost skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, přičemž se ztotožnil zejména s usnesením Senátu, ve kterém byl vyjádřen názor zpochybňující ústavní konformnost tohoto ustanovení.
16. V předposledním žalobním bodu žalobce namítá neprokázání skutkového stavu, a to z důvodu, že se dle jeho názoru ve spisu nenachází žádný důkaz o rychlosti jízdy, jako je například výstup z rychloměru. Jediným podkladem tak je oznámení městské policie o přestupku. Vzhledem k tomu, že má toto oznámení povahu úředního záznamu, nemůže obstát jako jediný podklad pro rozhodnutí. Nadto je podle žalobce toto oznámení pochybné, neboť u výrobního čísla rychloměru je uveden údaj „xxxxxx“.
17. Posledním žalobním bodem žalobce napadal postup v rozporu s ustanovením § 79a zákona o silničním provozu, poněvadž nebylo prokázáno, že městská policie, která měla měřit rychlost motorového vozidla, vykonávala tuto činnost na místě určeném policií, přičemž na jiném místě rychlost měřit nesmí.
18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s ohledem na ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, se řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů. Dále uvedl, že žalobce nepředložil žádné důkazy, kterými by v souladu s ustanovením § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu prokázal, že za přestupek (dříve správní delikt) neodpovídá. Žalobce měl po celou dobu řízení, a o tom byl i opakovaně poučen, možnost navrhopat a tvrdit takové skutečnosti, se kterými je spojen zánik odpovědnosti provozovatele vozidla. Přesto zůstal žalobce nečinným. Podle žalovaného neunesl žalobce důkazní břemeno, a to až do konce koncentrace řízení. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, podle kterého *se nemohou soudy zabývat novými důkazy, které nebyly z důvodu pasivity žalobce předloženy již ve správním řízení*. A dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 As 10/2016 - 47. K námitce vztahující se k prokázání měření automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy žalovaný uvedl, že součástí správního spisu jsou ověřovací listy statického automatizovaného technického prostředku SYDO Traffic Velocity, s uvedením

místa umístění. Žalobce byl seznámen se všemi okolnostmi skutku ještě před zahájením řízení, a to prostřednictvím výzvy podle ustanovení § 125h zákona o silničním provozu. K námitce ohledně neexistence správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno dne 27. 7. 2015, tedy ještě před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky. Ustanovení tohoto zákona se tak na rozhodnutí nevztahují, protože podle přechodného ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, platí, že se zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu dokončí podle dosavadních právních předpisů. Na základě tohoto ustanovení tak bylo řádně aplikováno a ve výroku obsaženo ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

19. Žalovaný považuje za nedůvodnou i námitku týkající se nevypořádání se se zaviněním žalobce, a to z důvodu, že dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, je odpovědnost fyzické osoby za přestupek objektivní a podle odstavce 3 se nevyžaduje zavinění. Tvzení žalobce ohledně retroaktivity je nesrozumitelné, neboť odpovědnost provozovatele se nezměnila a byla vždy objektivní. K námitce neuvedení ustanovení, podle kterého bylo o sankci rozhodováno, žalovaný nejprve upozornil na to, že žalobce nespecifikoval, jestli napadá prvostupňové rozhodnutí anebo napadené rozhodnutí žalovaného. Dále uvedl ustanovení, která byla citována v prvostupňovém rozhodnutí, a to včetně ustanovení § 125f odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, podle kterého je možné uložit pokutu od 1 500 do 2 500 Kč. V souvislosti s nedostatečným stanovením místa přestupku a nevytvoření možného opětovného rozhodnutí žalovaný nejprve odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 - 39, ve kterém se zabýval podmínkami řádného vymezení místa spáchání přestupku. V dané věci neměly správní orgány žádné pochybnosti o správnosti měření, neboť měly zjištěné skutečnosti, ze kterých bylo nesporné jednání nezjištěného řidiče. Z dokumentace bylo nesporné, kdy, kde, v kolik hodin bylo měření pořízeno, a dále bylo nesporné, že bylo měření provedeno rychloměry SYDO Traffic Velocity č. GEMVEL0013 a GEMVEL005, v měřicím úseku Nelahozeves – Podhořany, ulice Velvarská, jeden jízdní pruh v obou směrech, a Kralupy nad Vltavou, ulice Přemyslova, jeden jízdní pruh v obou směrech. Nejvyšší dovolená rychlost v obci vyplývá z ustanovení § 2 písm. cc) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a řidiči jsou povinni ji ze zákona dodržovat.
20. K námitce neprokázání nejvyšší dovolené rychlosti žalovaný uvedl, že žalobce necitoval celý výrok rozhodnutí, ve kterém bylo specifikováno nejen, že řidič jel v katastru obce, ale též, že jel v ulici Velvarská č. II/616 směr Uhý“ a „ulice Přemyslova směr do centra“.
21. K námitce ohledně absence ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, žalovaný uvedl, že se na napadené rozhodnutí nevztahuje zákon o odpovědnosti za přestupky, a dále uvedl, že je v rozhodnutí podrobně popsáno jednání řidiče, právní kvalifikace a vše je rozvinuto a popsáno v odůvodnění. Podle žalovaného je v ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu definována samostatná skutková podstata a lze ji uplatňovat samostatně a nezávisle na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
22. Podle žalovaného se žalobce nemůže úspěšně domáhat ani konstatování prekluze správního deliktu, protože je třeba aplikovat ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Podle ustanovení § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu pak odpovědnost právnické

osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm správní orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Na odpovědnost za jednání se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle ustanovení § 125f. Přestupky byly spáchány ve dnech 11. 12. 2014 v 12:16 hod., 11. 12. 2014 v 12:27 hod a 25. 2. 2015 v 20:16; správní řízení bylo zahájeno dne 26. 6. 2015, dvouletá lhůta pro zahájení řízení uplynula dne 26. 6. 2017, čtyřletá uplyne až dne 26. 6. 2019.

23. K absenci slovního popisu, skutkové věty a zmatečnosti žalovaný uvedl, že posoudil odvoláním napadené rozhodnutí v rozsahu namítaných odvolacích důvodů a shledal soulad odvoláním napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Podle žalovaného postačuje popis přestupkového jednání s vyjádřením hlavních znaků přestupku. Podle žalovaného je lpění na konkrétním přiřazení ustanovení přehnanou formalitou. V souvislosti se zmatečností výroku a nesouladu součtu rychlostí odkázal na ustanovení § 4 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého se má za to, že každá svéprávná osoba má rozum průměrného člověka i schopnost užívat jej s běžnou péčí a opatrností a že to každý od ní může v právním styku důvodně očekávat. Žalovaný dále citoval přesné znění výroku obsahující hodnotu naměřené rychlosti, stanovení maximální dovolené rychlosti, odpočet, o kolik řidič nejvyšší dovolenou rychlost překročil, i informaci o tom, že byla započítána odchylka -3 km/h.
24. K neoznámení úseku měření rychlosti žalovaný upozornil na skutečnost, že žalobce argumentuje prostřednictvím vyhlášky, která nebyla v době spáchání skutku naplňujícím znaky přestupku platná a účinná. Dále žalovaný uvedl, že žalobce nepředložil k potvrzení svých tvrzení o neoznačení obce žádné důkazy, a dále uvedl, že podmínkou pro zákonnost měření stálého automatického technického systému není umístění informativních dopravních značek, ale platnost rozhodnutí o umístění tohoto stálého automatického technického systému. Žalobce netvrdil, ani neprokazoval, že by rozhodnutí o umístění tohoto stálého automatického technického systému nenabylo právní moci, nebo bylo zrušeno. S ohledem na presumpci správnosti správních aktů je umístění stálého automatického technického systému nesporné.
25. Žalovaný v souvislosti s namítanou protiústavností ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu uvedl, že žalobce mohl a měl jako provozovatel vozidla uvést, kdo byl řidičem vozidla, tím by se zbavil odpovědnosti, a pokud tak vědomě neučinil, musí nést následky svého konání.
26. Žalovaný nepovažoval za důvodnou ani námitku ohledně neprokázání skutkového stavu, neboť skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Žalobce po celou dobu nezpochybňoval skutkový stav ani nenamítal proti zjištěnému skutkovému stavu žádné skutečnosti, ani nenavrhnul žádné důkazy. Dále žalovaný uvedl, že oznámení orgánu obce je v souladu s ustanovením § 67 odst. 2 zákona o přestupcích podkladem pro zahájení řízení o přestupku.
27. K námitce stran rozporu s ustanovením § 79a zákona o silničním provozu žalovaný uvádí, že umístění automatického technického systému bylo a stále je v souladu s právními předpisy. Žalobce nepředložil jakýkoli důkaz o opaku.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

28. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel celkem tři oznámení

o podezření ze spáchání přestupku, a to ze dne 12. 12. 2014, ve kterém je konstatováno, že „[d]ne 11. 12. 2014 v 12:16:22 hodin v obci Kralupy nad Vltavou, ulice Přemyslova směr z centra byla, automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy, naměřena motorovému vozidlu RZ X, které řídil(a) nezjištěný(á) řidič(ka), rychlost jízdy 67 km/hod, přičemž v daném místě je povolena maximální rychlost 50 km/hod.“ Druhé oznámení o podezření ze spáchání přestupku je též ze dne 12. 12. 2014 a je v něm konstatováno, že „[d]ne 11. 12. 2014 v 12:27:08 hodin v obci Kralupy nad Vltavou, ulice Přemyslova směr centrum byla, automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy, naměřena motorovému vozidlu RZ X, které řídil(a) nezjištěný(á) řidič(ka), rychlost jízdy 63 km/hod, přičemž v daném místě je povolena maximální rychlost 50 km/hod.“ Třetí oznámení o podezření ze spáchání přestupku je ze dne 26. 2. 2016 a je v něm uvedeno, že „[d]ne 25. 2. 2015 v 20:16:02 hodin v obci Nelahozeves, Podhořany, ulice Velvarská, silnice II/616 směr UHY byla, automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy, naměřena motorovému vozidlu RZ X, které řídil(a) nezjištěný(á) řidič(ka), rychlost jízdy 66 km/hod, přičemž v daném místě je povolena maximální rychlost 50 km/hod.“

29. Dne 6. 2. 2015 byly žalobci doručeny dvě výzvy a 12. 3. 2015 byla žalobci doručena třetí výzva k uhrazení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu z důvodu překročení rychlosti v obci neznámým řidičem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a spáchání přestupku podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně poučil žalobce o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků.
30. Dne 7. 4. 2015 byly žalobci doručeny dvě výzvy a dne 25. 5. 2015 byla žalobci doručena třetí výzva provozovateli motorového vozidla ke sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla, který řídil uvedené vozidlo dne 11. 12. 2014 v 12:16:22 hodin, dne 11. 12. 2014 v 12:27:08 hodin a dne 25. 2. 2016 v 20:16:02 hodin. Žalobci byla stanovena lhůta pro sdělení údajů 10 dnů od doručení výzvy.
31. Ke všem třem výzvám zaslal zmocněnec žalobce správnímu orgánu I. stupně informaci, že měl vozidlo k užívání a řídil jej pan L.Y. Ve všech třech případech došlo k odložení věci podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, protože správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupcích dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
32. Dne 26. 6. 2015 doručil správní orgán I. stupně zmocněnci žalobce oznámení o zahájení správního řízení ve věci správních deliktů provozovatele vozidla, ve kterém uvedl konkrétní jednání, která vykazují znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 tím, že byl porušen § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.
33. Dne 27. 7. 2015 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správních deliktů provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby ve dnech 11. 12. 2014 v 12:16 hod., 11. 12. 2014 v 12:27 hod. a 25. 2. 2015 v 20:16 hod. při užití uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Za

uvedená jednání byla žalobci uložena podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

34. Dne 11. 8. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání podané zmocněncem žalobce, ve kterém žádal o stanovení přiměřené lhůty pro doplnění odvolání. Správní orgán I. stupně stanovil lhůtu pro doplnění odvolání na 10 dnů ode dne doručení usnesení o stanovení lhůty. Žalobce dne 17. 8. 2015 doplnil odvolání pouze o podpis, avšak neuvedl jedinou odvolací námitku.
35. Dne 9. 11. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a toto prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

36. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
37. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

38. Ještě než soud přistoupí k posouzení žalobních bodů, uvádí, že žalobce ve většině žalobních bodů namítá nedostatky prvostupňového rozhodnutí, případně obecně brojí proti oběma rozhodnutím, aniž by specifikoval, jestli se uvedené chyby dopustil pouze správní orgán I. stupně a žalovaný se s tímto pochybením nevypořádal, nebo jestli se uvedeného pochybení dopustily oba správní orgány. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, a žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Zároveň také platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. vždy směřuje proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně (zde žalovanému). Avšak pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek, to znamená, že ač správní soudy přezkoumávají a případně ruší především rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, při posuzování zákonnosti tohoto rozhodnutí přihlížejí k předchozímu správnímu řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zároveň však žalobce nemá na zrušení prvostupňového rozhodnutí právní nárok, neboť na rozdíl od ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., které stanovuje v okamžiku důvodnosti žaloby povinnost soudu napadené rozhodnutí zrušit, ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. svěřuje posouzení důvodů pro zrušení prvostupňového rozhodnutí soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 - 106, Sb. NSS č. 1456/2008).
39. Soud také nepřehlédl, že žalobce neuplatnil v průběhu správního řízení jedinou věcnou odvolací námitku, se kterou by se mohl žalovaný vypořádat. Povinností žalovaného tak bylo přezkoumat v zásadě toliko soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As

215/2014 - 43). Soudu je ovšem známo také usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, v němž *nevyloučil možnost žalobce uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, a to bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl*. Žalobce mohl většinu námitek, v tomto případně žalobních bodů, uplatnit již ve správním řízení, a to z důvodu, že směřují zejména proti kvalitě výroků nebo odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, zároveň ale nejsou tyto žalobní body z přezkumu soudem vyloučeny. Vyloučeny jsou pouze v tom rozsahu, ve kterém je zpochybňována zákonnost postupu žalovaného z důvodu, že se dopustil procesních vad, když se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které žalobce ale ve správním řízení neuplatnil. Soud musí postupovat s ohledem na princip plné jurisdikce, na možnost obhajoby obviněného z přestupku spočívající i v naprosté pasivitě ve správním řízení a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soud (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015- 71, Sb. NSS č. 3577/2017) přihlédnout k tomu, co žalobce nadnesl v žalobě.

40. Soud v této úvodní části ještě upozorňuje na jistou zmatečnost žaloby, ve které žalobce cituje opakovaně totožné ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, ovšem zjevně v různých časových verzích, na základě čeho spatřuje napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí za nezákonná, protože odkazují na podle žalobce nerelevantní a nepřiléhavá ustanovení. Je tak nutné nejprve postavit najisto, jaké časové znění zákona o silničním provozu je rozhodné pro posuzování skutku, za který žalobce odpovídá, a dále určení procesního předpisu, podle kterého tak bylo rozhodnuto.
41. Dále je třeba upozornit ještě na to, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání správních deliktů, nikoli ze spáchání přestupků. V takovém případě probíhalo správní řízení podle správního řádu a nikoli podle zákona o přestupcích. Změnu procesního předpisu nepřineslo k 1. 7. 2017 ani nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, protože ten v ustanovení v § 112 odst. 4 stanoví, že „*zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů*“. Žalobce se tak nemůže úspěšně dovolávat aplikace procesních ustanovení zákona o přestupcích, ale pouze procesních ustanovení, která obsahoval správní řád.
42. Ohledně posuzování odpovědnosti za spáchané správní delikty pak platilo, že před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky jiné správní delikty postrádaly obecnou úpravu. To znamenalo, že pro ně neexistoval právní předpis upravující podmínky odpovědnosti, jako tomu bylo a je v případě přestupků. Právní úprava jiných správních deliktů v jednotlivých jiných zákonech neobsahovala všechny potřebné hmotněprávní instituty (např.: předpoklady delikttní způsobilosti, okolnosti vylučující protiprávnost, důvody zániku odpovědnosti za správní delikt). Chybějící hmotněprávní instituty vyvolávaly v praxi vážné problémy při aplikaci jednotlivých skutkových podstat. Jedním z řešení tak bylo využití analogie zákona o přestupcích, popřípadě analogie trestního práva hmotného (srov. důvodovou zprávu k zákonu o odpovědnosti za přestupky, obecná část). Vzhledem k tomu, že pro správní delikty neexistovalo obecné ustanovení, které by upravovalo časovou působnost aplikovatelných zákonů, a vzhledem k tomu, že i Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, Sb. NSS č. 461/2005, k závěru že „*ústavní záruka vyjádřená v článku 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod a spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele*

výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní delikty,“ aplikuje zdejší soud analogicky ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, který v době spáchání správních deliktů (ke dni 11. 12. 2014 a ke dni 25. 2. 2015), stanovil, že *„odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.“* Toto ustanovení nedoznalo za dobu projednávání správních deliktů žádných změn. Zároveň dne 1. 7. 2017 vstoupil v účinnost zákon o odpovědnosti za přestupky, který ovšem obsahuje v ustanovení § 2 odst. 1 totožné pravidlo.

43. Ke dni spáchání správních deliktů byl účinný zákon o silničním provozu ve znění novel č. 230/2014 Sb. a č. 249/2014 Sb. Ustanovení § 125f, podle kterého se správní delikty žalobce posuzovaly, pak znělo pro všechny případy totožně, a to následovně:

- (1) *Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
- (2) *Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*
 - a) *porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
 - b) *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
 - c) *porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
- (3) *Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
- (4) *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
 - a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
- (5) *Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*
 - a) *bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo*
 - b) *podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*

44. Z tohoto ustanovení proto soud vychází při vypořádání žalobních bodů. Z této verze vycházely zároveň i správní orgány, když vedly s žalobcem správní řízení, neboť jak bude uvedeno dále, nová právní úprava není pro žalobce příznivější.

45. Závěrem této úvodní části k vypořádání žalobních bodů soud ještě konstatuje, že podaná žaloba je sice velmi obsáhlá, ovšem argumentačně poněkud chudá, neboť žalobce pouze aplikuje procesní strategii, ve které se snaží zpochybnit maximální množství faktických informací a údajů uváděných správními orgány a tím se snaží dovést do extrému povinnost správních orgánů svá rozhodnutí odůvodnit a v podstatě je rozpitvat do posledního slova, aniž by byl žalobce schopen předložit jakékoli důkazy svědčící o opaku, než co správní orgány v napadených rozhodnutích uvedly. Odůvodnění správního rozhodnutí je podmínkou jeho přezkoumatelnosti, ovšem v případě, kdy žalobce zpochybňuje kvalitu

určitých důkazů poprvé až v rámci žaloby, nemůže se úspěšně domáhat toho, aby soud konstatoval, že správní orgány postupovaly nezákonně, když podrobně neuvedly, proč ten který konkrétní důkaz byl přípustný, když v rámci správního řízení žalobce žádné námítky neuplatnil. Správní orgány nemohly z důvodu pasivity žalobce vědět, co by vlastně měly zpochybnit. Je třeba rozlišovat případy, kdy účastník správního řízení je aktivní a předkládá na svou obhajobu určitá tvrzení, která pak musí správní orgány vyvrátit, nebo popř. postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Nelze spravedlivě po správních orgánech požadovat, aby za žalobce domýšlely prapodivné konstrukce vyvracející spáchání přestupku nebo správního deliktu, k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikované pod č. 3014/2014 Sb. NSS

Použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy

46. V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že nebyly splněny podmínky pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, protože porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Podle žalobce měly správní orgány uvést znaky definující automatizovaný technický prostředek pro měření rychlosti bez obsluhy a následně měly tyto znaky porovnat s použitým rychloměrem. Zároveň správní orgány neprovedly ani dokazování, že se skutečně jednalo o automatizovaný technický rychloměr. Dále považoval žalobce provedené měření za nepřezkoumatelné, protože správní orgány neuvedly, jakým rychloměrem byla rychlost měřena, a proto není ani možné přezkoumat, zda se jedná o automat, či nikoli.
47. Žalobní bod není důvodný. Žalobce podal v rámci správního řízení pouze blanketní odvolání a nerozporoval užití konkrétního automatizovaného technického prostředku, i přesto, že byl již v rámci výzev o uhrazení částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, výzev provozovateli vozidla ke sdělení potřebných údajů k určení totožnosti řidiče i v oznámení o zahájení správního řízení seznámen s tím, že měření proběhlo prostřednictvím automatizovaného technického prostředku. Ve všech uvedených dokumentech bylo uvedeno, že automatizovaný technický prostředek zadokumentoval vozidlo RZ X jedoucí rychlostí 67, 63 a 66 km/h. Tytéž informace byly uvedeny i v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 27. 7. 2015. Také není pravdivé tvrzení žalobce, že správní orgány neuvedly, o jaký automatizovaný technický prostředek jde, neboť v prvostupňovém rozhodnutí bylo uvedeno, že se jednalo o automatizovaný technický prostředek SYDO Traffic Velocity v. č. GEMVEL 0005, GEMVEL 0013 a správní orgán I. stupně se odkazoval i na příslušné ověřovací listy těchto automatizovaných technických prostředků. Správní orgán I. stupně uvedl v prvostupňovém rozhodnutí přesné názvy použitých automatizovaných technických prostředků vč. výrobních čísel.
48. Ohledně námítky týkající se nutnosti uvedení znaků definujících automatický technický prostředek a provedení dokazování, kterým by došlo k porovnání těchto znaků a vlastností použitých automatizovaných technických prostředků, soud uvádí, že jediným dělícím kritériem pro rozlišení, zda se jedná o automatický technický prostředek anebo manuální technický prostředek, je režim měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 - 37), kdy v případě automatického měření jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního měření provádí výběr vozu a měření rychlosti obsluha radaru. O

tom, že radary byly používány jako automatizované technické prostředky, svědčí oznámení o podezření ze spáchání přestupků ze dnů 12. 12. 2014 a 26. 2. 2014, v nichž je vždy uvedeno, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí odkazuje i na kopii ověřovacích listů použitých automatizovaných technických prostředků. Zdejší soud tak má za prokázané, že měření proběhla automatizovanými technickými prostředky používanými bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

49. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci správního řízení nezpochybnil, že nebylo měřeno automatickými technickými prostředky, nebylo nutné, aby správní orgány prováděly dokazování, že se skutečně o tato zařízení jednalo. Bylo zcela dostačující, když v podkladu pro vydání rozhodnutí bylo uvedeno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem.

Neexistence správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

50. Žalobce zastává názor, že správní orgány pochybily, když ho uznaly vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla a nikoli z případného spáchání přestupku provozovatele vozidla. K tomuto tvrzení uvedl, že zákon č. 183/2017 Sb. novelizoval zákon o silničním provozu tak, že správní delikt provozovatele vozidla byl nahrazen přestupkem provozovatele vozidla. Žalobce nepovažuje za relevantní posuzovat, jestli by naplňoval i skutkovou podstatu přestupku provozovatele vozidla. Podle žalobce je podstatné, že v době rozhodování žalovaného již správní delikt provozovatele vozidla neexistoval a jednalo se tak o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobce a žalovaný byl povinen prvostupňové rozhodnutí zrušit, neboť žalobce nemohl být za správní delikt provozovatele vozidla uznán vinným.
51. Žalobce se mýlí, když se domnívá, že nemohl být uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Soud již výše citoval přechodné ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého platí, že řízení pravomocně neskončená před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Vzhledem k tomu, že se tak žalobcův případ stále projednával podle správního řádu, avšak analogicky se uplatnilo ustanovení § 7 zákona o přestupcích, které stanovuje, že se odpovědnost za přestupek nebo jiný správní delikt posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku nebo jiného správního deliktu, je zřejmé, že žalobce byl správně uznán vinným ze spáchání správních deliktů provozovatele vozidla a nikoli z přestupků provozovatele vozidla, protože ke dni spáchání těchto jiných správních deliktů tedy k 11. 12. 2014 a 25. 2. 2015, upravoval zákon o silničním provozu skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla a nikoli přestupku provozovatele vozidla.
52. Není důvodná ani námitka, podle které došlo přijetím novely zákona č. 183/2017 Sb. ke zrušení správního deliktu provozovatele vozidla, poněvadž došlo pouze k terminologické úpravě. Nedošlo k zániku vymezení skutkové podstaty, a tudíž nejde o změnu úpravy, která by byla pro žalobce příznivější. Nová právní úprava pouze sjednotila terminologii tak, že zanikl termín „správní delikt“ a byl nahrazen termínem „přestupek“, a dále v této skutkové podstatě došlo k zavedení legislativní zkratky „provozovatel vozidla“, která byla v minulosti rozepsána jako „právnícká nebo fyzická osoba“. Žalobní bod tak není důvodný, žalovaný nepochybil, když ponechal ve výroku rozhodnutí uvedení termínu „správní delikt provozovatele vozidla“.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

53. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost výroku správního rozhodnutí z důvodu absence konstatování formy zavinění, přičemž odkázal na ustanovení § 77 zákona o přestupcích, které upravovalo náležitosti výroku rozhodnutí, mezi které patřilo uvedení formy zavinění. A dále uvedl, že podle § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky je správní orgán taktéž povinen uvést do výroku rozhodnutí formu zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.
54. V první řadě soud znovu opakuje, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, nikoli z přestupku. Procesním předpisem, podle kterého bylo řízení vedeno, tak byl správní řád a nikoli zákon o přestupcích. Náležitosti výroku rozhodnutí upravuje § 68 odst. 2 správního řádu tak, že se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1, ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání. Uvedené ustanovení tak nezakládá povinnost správním orgánům uvádět ve výroku rozhodnutí o správním deliktu i formu zavinění.
55. Nad rámec výše uvedeného soud ještě konstatuje, že není správná ani žalobcova aplikace § 77 zákona o přestupcích ve znění obsahujícím podmínku uvedení formy zavinění, neboť ta byla do § 77 doplněna až novelou zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon o přestupcích, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů a některé další zákony, která nabyla účinnosti dne 1. 10. 2015, tedy až po zahájení správního řízení o správních deliktech žalobce. Tato novela pak obsahovala v části první čl. II přechodné ustanovení, podle kterého platilo, že řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona o přestupcích ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
56. V uvedeném případě se správně neaplikovalo ani ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, na které žalobce odkazuje, protože přechodné ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovuje, že zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu se dokončí podle dosavadních zákonů. Z žádného zákonného ustanovení tak není na případ žalobce aplikovatelné ustanovení § 77 zákona o přestupcích ve znění zákona č. 204/2015 Sb. a ani § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobní bod není důvodný.

Zavinění

57. Žalobce upozorňuje na to, že k odstranění zavinění ze skutkové podstaty podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu došlo až zákonem č. 183/2017 Sb. Zároveň uvádí, že ačkoli je v tomto zákoně uvedeno, že nabyl účinnosti už 1. 7. 2017, nelze k této účinnosti s přihlédnutím k § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Sbírce zákonů“) přihlédnout, neboť v tomto ustanovení je uvedeno, že pokud to vyžaduje naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen dne 28. 6. 2017, a zároveň nebyl podle žalobce zákonodárcem nijak odůvodněn naléhavý obecný zájem, proto tak mohl uvedený zákon nabýt účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce se domáhá aplikace ustanovení § 125f v podobě účinné v době mezi 1. 7. 2017 až 13. 7. 2017, kdy toto ustanovení neobsahovalo výlukou nutnosti existence zavinění provozovatelem vozidla, a zároveň požaduje, aby byla

napadená rozhodnutí zrušena a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci kterého bude jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění.

58. Soud znovu poukazuje na tu část rozsudku, ve které uvádí přesné znění zákona o silničním provozu, podle kterého se posuzují správní delikty, jichž se měl žalobce dopustit. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že neobsahovalo explicitní výluky zavinění ze skutkové podstaty, jako je tomu nyní (aktuální znění § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uvádí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.)
59. I přesto, že je zavinění obligatorním znakem charakterizujícím subjektivní stránku přestupku a i přesto, že až zákonem č. 183/2017 Sb., došlo k textové změně uvedeného ustanovení, které nyní explicitně stanovuje, že k odpovědnosti fyzické osoby za tento přestupek se nevyžaduje zavinění, nedošlo ke změně skutkové podstaty a definičních znaků tohoto přestupku/dříve správního deliktu, neboť zavinění nebylo vyžadováno ani v minulosti. Provozovatel vozidla (fyzická i právnická osoba) odpovídal za spáchaný správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o přestupcích na základě objektivní odpovědnosti. Tato objektivní odpovědnost je navázána na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který uvádí, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. K tomuto soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, v němž bylo judikováno, že „[o]bsahově – ve stručnosti – nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasté frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či delikty, jimiž nebyl způsobem žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přesně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, jíž provozovatel vozidla svěří (culpa in eligendo). (...) v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva.“
60. V rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, pak Nejvyšší správní soud dovodil, že „[o]dpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je tedy konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa.“ Není tedy pochyb o tom, že textová změna ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, která v odstavci 3 již přímo stanovuje, že ke spáchání přestupku podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění, nepřinesla změnu v obligatorních znacích a v pojetí tohoto přestupku, dříve správního deliktu, neboť i dříve byla odpovědnost provozovatele vozidla, i v případě, že se jednalo o fyzickou osobu, založena na objektivní odpovědnosti s možností liberace. Žalobní bod tak není důvodný, neboť správní orgány nebyly povinny zkoumat míru zavinění žalobce na spáchání uvedených správních deliktů, když je ze zákonné úpravy

zřejmé, že provozovatel vozidla odpovídá za spáchaný správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti.

Neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci

61. Žalobce zastává názor, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně, protože zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a příslušnou vyhlášku, avšak výrok rozhodnutí neobsahoval přesné ustanovení, podle kterého bylo o sankci rozhodováno. Součástí tohoto žalobního bodu jsou i poněkud zmatečné odkazy žalobce na ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy žalobce toto ustanovení sice dvakrát cituje, ale pokaždé v jiném znění. Dále žalobce odkazuje na ustanovení § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého lze pachateli uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Dnem, kdy se o přestupku rozhoduje, je den, ke kterému rozhodnutí nabylo právní moci. Žalobce uvádí, že není schopen přezkoumat, zda podle právního předpisu účinného ke dni právní moci rozhodnutí vůbec bylo možné uložit příslušný druh trestu. Ve výroku absentuje řádný odkaz na ustanovení právního předpisu, podle kterého bylo rozhodováno, resp. podle kterého byla uložena pokuta.
62. Dále žalobce namítal, že z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 2 500 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Podle žalobce nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit druh trestu - pokutu. Žalobce také uvedl, že není rozhodné, jestli bylo možné takový druh trestu uložit ke dni spáchaní přestupku, rozhodné je, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni právní moci rozhodnutí.
63. Žalobce považuje ustanovení § 125f zákona o silničním provozu za blanketní a tudíž měl být výrok rozhodnutí správního orgánu doplněn o ustanovení, na které blanketní norma odkazuje. Tento argument doplnil o odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 - 34, který dovodil, že *není možný postup, aby správní orgány neuvedly do výroku rozhodnutí konkrétní ustanovení, jež žalobce porušil*.
64. Vzhledem k tomu, že byl žalobce uznán vinným ze spáchaní správních deliktů, a správní řízení bylo vedeno podle správního řádu, je rozhodné ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, které stanoví náležitosti výrokové části, v níž se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání.
65. Ke kvalitě výrokové části, která se však týká vyslovení viny nikoli udělení sankce, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, Sb. NSS č. 3656/2018, ve druhé právní větě vyslovil, že „[p]okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ I přes zásadní význam výrokové částí rozhodnutí týkající se

vyslovení viny Nejvyšší správní soud připustil a akceptoval jistou míru nepřesnosti, resp. neurčitosti, která ale musí být překonatelná interpretací zbývajících částí rozhodnutí, zejména odůvodněním. Zároveň je zřejmé, že není případně možné akceptovat, pokud by dotčené ustanovení nebylo uvedeno v rozhodnutí vůbec, tedy ani v odůvodnění rozhodnutí.

66. Správní orgán I. stupně uvedl, „[z]a toto jednání se ukládá podle ustanovení § 125f odst. 3 z. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, pokuta ve výši 2.500,- Kč. Dále podle § 79 odst. 5 z. č. 500/2004 Sb., správní řád, je stanovena povinnost nahradit náklady právního řízení, tato paušální částka nákladů správního řízení je dle § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb. stanovena ve výši 1.000,- Kč. Obojí je splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto příkazu na účet městského úřadu Kralupy nad Vlt.(...)“ V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je pak dále uvedeno, že „[p]odle ust. §125f odst. 3 zákona o silničním provozu se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta v rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, v daném případě tedy podle § 125c odst. 4 písm. f) v rozmezí od 1500,- Kč do 2500,- Kč. Při určení konkrétní výše ukládané pokuty přihlédl správní orgán k tomu, že rychlost byla překročena opakovaně a to o 14 a 10 km/hod. okolo poledne uprostřed města, kde se dá předpokládat pohyb dalších účastníků provozu a o 13 km/hod. v obci, kde není podél komunikace chodník.“ Soud připouští, že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí absentovalo ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, které obsahuje přesné rozmezí možného uložení pokuty, avšak v odůvodnění rozhodnutí toto ustanovení již specifikováno je, tudíž i přes výše uvedené pochybení nedošlo k nezákonnému vydání rozhodnutí, neboť z odůvodnění rozhodnutí je jasně určitelné, jakých norem bylo při výměře sankce užito.
67. Žalobce dále namítal, že z rozhodnutí není seznatelné, zda byla pokuta uložena v dolní hranici, jejím středu či v maximální možné výši. Z uvedené citace odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je přitom zcela zřejmé, že pokuta byla uložena v maximální možné výši, a to s přihlédnutím k tomu, že byla rychlost překročena opakovaně, okolo poledne uprostřed města, kde se dá předpokládat pohyb dalších účastníků provozu, a v obci, kde není podél komunikace chodník. Prvostupňové rozhodnutí tak obsahuje důvody, ke kterým správní orgán I. stupně při ukládání pokuty přihlédl. Žalobní bod není důvodný.

Nestanovení místa přestupku ze dne 25. 2. 2015

68. Podle žalobce nevymezil správní orgán ve výroku rozhodnutí místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Z formulace „v katastru obce Nelahozeves – Podhořany silnice Velvarská č. II/616 směr Uhy“ nelze podle žalobce seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo. Žalobce uvedl, že rychlost nebyla s určitostí překračována po celou dobu jízdy, a namítal, že silnice Velvarská č. II/616 je dlouhá, prochází různými oblastmi, a to i takovými, ve kterých zcela absentuje zástavba, neboť prochází celou obcí, až za její hranici. Dále nebylo postaveno najisto, ve kterém z úseků ulice byl řidič měřen. V této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42, a ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 - 28, jež se zabývaly konkretizací místa spáchání přestupku.
69. Soud v první řadě odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, ve kterém konstatoval, že „(...) nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků

překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. (...) V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“ Žalobce až poprvé v žalobě uvedl, že ulice Velvarská prochází různými oblastmi, a to i takovými, ve kterých zcela absentuje zástavba, neboť prochází celou obcí, až za její hranici. Podle žalobce tak není postaveno na jisto, ve kterém úseku byl řidič měřen a není tak ani možné činit závěr o spáchání přestupku. Soud k tomuto uvádí, že z webových stránek města Kralupy nad Vltavou (www.mestokralupy.cz) zjistil, že v záložce označené „Městská policie“, je odkaz na informace „Měření rychlosti“. Po rozkliknutí této záložky se zobrazí informace o podmínkách pro měření rychlosti obecní policií, a zároveň je k těmto informacím připojen PDF soubor nazvaný „Měření rychlosti pomocí radarů.pdf“ o velikosti 46,23 kB, ve kterém je uvedeno, že „Úseky pro měření rychlosti obecní policií stanovuje Policie České republiky. V Kralupech nad Vltavou bylo povoleno měření v celém katastru území města v rámci intravilánu, vč. silnice č. II/101 s časovým úsekem bez omezení. (...) Městská policie Kralupy nad Vltavou používá radarové měřiče rychlosti: stacionární a mobilní. Stacionární radarové měřiče rychlosti jsou instalovány především v krizových místech na hlavních průtazích města. Výhodou stacionárních radarů a dokumentování překročení nejvyšší dovolené rychlosti je, že pracují 24 hodin denně, bez jakékoliv potřeby obsluhy. Stacionární měřiče rychlosti jsou umístěny v lokalitách: ul. Přemyslova, Kralupy nad Vltavou, mezi č. p. 33 a 69, ul. Hybešova, Kralupy nad Vltavou, mezi č. p. 1 a 38 a ul. Velvarská, Hleďsebe II. díl, Podhořany, Nelahozeves, mezi č. p. 7 a 21. Z uvedeného veřejně dostupného materiálu na webových stránkách města Kralupy nad Vltavou je tak zjistitelné a ověřitelné, že stacionární radary jsou nainstalovány v Nelahozevsi - Podhořany, v ulici Velvarská, u domů č. p. 7 a č. p. 21. Žalobce nepředložil jediný důkaz, který by svědčil o tom, že se měřený úsek nachází i mimo obce, případně v takové lokalitě obce, ve které je povolen jiný rychlostní limit než 50 km/hod. Zároveň bylo v prvostupňovém rozhodnutí u tohoto konkrétního skutku ze dne 25. 2. 2015 uvedeno, že ke spáchání skutku došlo v obci. A soud si ještě i nad rámec tohoto konstatování po vyhledání uvedených bodů (č. p. 7 a č. p. 21 Velvarská, Nelahozeves) na veřejně dostupných mapách <https://www.google.cz/maps> ověřil, že se uvedené body skutečně nacházejí uvnitř obce a nikoli na její hranici, či snad mimo obec. Není tak důvodný argument, ve kterém žalobce uvádí, že nebylo prokázáno, jestli nebyl řidič měřen i v místech, ve kterých není zástavba, přičemž zástavba je dle žalobce definiční znak obce.

70. Soud odkazuje i na ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, podle kterých platí, že „[v] obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1. Pro účely tohoto zákona je obec zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.“ Žalobce nikterak neprokázal, že by vjel do dané obce takovou ulicí, která nebyla označena příslušnou dopravní značkou, tudíž byl povinen řídit se rychlostním limitem 50 km/h, který obecně na základě ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, platí. Zároveň je v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že k porušení pravidel silničního provozu došlo v obci a žalobce opět nepředložil jediný důkaz, kterým by toto tvrzení úspěšně zpochybnil.

71. Dále soud uvádí, že správní orgány neprovádějí ani neodůvodňují okolnosti, které vyplývají ze zákona. Pakliže zákon stanoví, že je obec zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami, není povinen do spisu zakládat důkazy o existenci těchto značek a o zastavěnosti území, ale naopak žalobce je povinen předložit takové důkazy, kterými chce prokázat tvrzení, že se pohyboval v území neoznačeném těmito značkami, či v území nezastavěném. Žalobce však nic z tvrzeného nedoložil. Vzhledem k tomu, že úsekové měření probíhalo v obci, o čemž svědčí nejen uveřejněná informace o provádění úsekového měření, ale také například informace uvedená v oznámení o podezření ze spáchání přestupku, a vzhledem k tomu, že obec musí být ze zákona označena příslušnými dopravními značkami a každý řidič je povinen jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, a žalobce nedoložil, že by v daném místě byly stanoveny jiné než ze zákona vyplývající okolnosti, není žalobní bod důvodný.
72. Zároveň nejsou důvodné ani odkazy žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42, se jednalo o skutkově jiný případ, a to nedovolené stání, kde je z podstaty skutku zřejmé, že k nedovolenému stání dochází v mnohem přesněji specifikovaném místě. V rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 - 28, se pak sice jednalo o situaci překročení maximální dovolené rychlosti v obci, ovšem správní orgán sám uvedl, že šlo o nezastavěnou oblast a až ve vyjádření k žalobě, nikoli již v podkladech pro vydání rozhodnutí anebo v rozhodnutí samém, uvedl, že měření bylo realizováno jediným stacionárním radarem v obci.
73. K námitce, že řidič, který řídil žalobcovo vozidlo, nepřekračoval nejvyšší dovolenou rychlost celou dobu, soud uvádí, že námitka není důvodná, protože podstatou úsekového měření je, že první radar zachytí vjezd automobilu do měřeného úseku a druhý radar následně zachytí výjezd tohoto automobilu z měřeného úseku. Na základě jednoduchého matematického výpočtu pak dojde ke stanovení průměrné rychlosti, jíž se automobil v měřeném úseku pohyboval. Uvedený výsledek a rychlost uvedená ve výroku rozhodnutí není stanovením rychlosti, kterou se měl řidič pohybovat v celém měřeném úseku, ale je stanovením průměrné rychlosti, jíž se v měřeném úseku pohyboval. Je přitom pravděpodobné, že v průběhu měření mohla rychlost automobilu kolísat a mohla se tak pohybovat i nad limitem stanovené průměrné rychlosti i pod limitem maximálně dovolené rychlosti pro uvedený úsek [srov. komentář k ustanovení § 79a zákona o silničním provozu v právním informačním systému ASPI od JUDr. Pavla Buška a JUDr. Jana Kněžínska Ph. D. „*Měření rychlosti vozidel bývá v praxi realizováno dvojím způsobem, a to jako měření rychlosti okamžité, a jako (úsekové) měření rychlosti průměrné. V druhém případě se vychází z logiky, že jelo-li vozidlo určitou průměrnou rychlostí, jeho okamžitá rychlost buď odpovídala této průměrné rychlosti, nebo s velmi vysokou pravděpodobností, či téměř s jistotou mohla být v určitém okamžiku uvnitř měřeného úseku ještě vyšší, než je naměřený průměr.*“]. Není tak zcela rozhodné, jestli řidič vozidla překračoval nejvyšší povolenou rychlost v měřeném úseku konstantní rychlostí, anebo jestli byla tato jeho rychlost kolísavá, avšak v průměru byla vyšší než nejvyšší povolená rychlost. Žalobní bod není důvodný.

Nestanovení místa přestupků ze dne 11. 12. 2014

74. Žalobce dále zastával názor, že obdobná pochybení, jako při stanovení místa přestupku z 25. 2. 2015 se dopustil správní orgán i v případě stanovení místa přestupků ze dne 11. 12. 2014, když správní orgán uvedl, že k těmto skutkům došlo v ulici Přemyslova v obci Kralupy nad Vltavou. Žalobce namítl, že je tato ulice dlouhá téměř dva kilometry,

disponuje rozdílnou úpravou nejvyšší dovolené rychlosti v jejich jednotlivých úsecích a prochází nezastavěnými částmi obce.

75. Soud k tomuto žalobním bodu odkazuje na informace zjištěné z webových stránek města Kralupy nad Vltavou, uvedené v předchozím žalobním bodu, které se týkají umístění stacionárních radarových měřičů rychlosti v ulici Přemyslova, Kralupy nad Vltavou, mezi č. p. 33 a č. p. 69.
76. Žalobce nepředložil jediný důkaz, který by svědčil o tom, že se měřený úsek nachází i mimo obce, případně v takové lokalitě obce, ve které je povolen jiný rychlostní limit než 50 km/h. Zároveň bylo v prvostupňovém rozhodnutí u těchto konkrétních skutků ze dne 11. 12. 2014 uvedeno, že byly spáchány v poledne uprostřed města. A soud znovu nad rámec tohoto konstatování přistoupil k vyhledání uvedených bodů (č. p. 33 a č. p. 69 v ul. Přemyslova, Kralupy nad Vltavou) na veřejně dostupných mapách <https://www.google.cz/maps> a ověřil, že se uvedené body skutečně nacházejí uvnitř města a nikoli na jeho hranici, či snad mimo město. Není tak důvodný argument, ve kterém žalobce uvádí, že nelze činit závěr o jednoznačnosti specifikace místa protiprávního jednání.

Neprokázání nejvyšší povolení rychlosti

77. Žalobce také namítá, že nebylo prokázáno, že v místě, ve kterém probíhalo měření rychlosti, byla stanovena maximální dovolená rychlost 50 km/h. Podle žalobce může nejvyšší dovolená rychlost vyplývat z dopravní značky (B20a) nebo z právního předpisu (v případě jízdy obcí). Správní orgán konstatoval, že řidič jel „v katastru obce Nelahozeves – Podhořany“ a „v katastru obce Kralupy nad Vltavou“, což ovšem označuje území širší, než území obce ve smyslu silničního zákona. Podle žalobce tak nelze učinit závěr, že byla nejvyšší dovolená rychlost v měřeném úseku 50 km/h.
78. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, „[d]ne 11. 12. 2014 v 12:16 hod. v katastru obce Kralupy nad Vlt., ulice Přemyslova směr z centra, tedy v místě, kde je rychlost stanovena na 50 km/hod. (...), dne 11. 12. 2014 v 12:27 hod. v katastru obce Kralupy nad Vlt., ulice Přemyslova směr do centra tedy v místě, kde je rychlost stanovena na 50 km/hod. (...) a dne 25. 2. 2015 v 20:16 hod. v katastru obce Nelahozeves – Podhořany silnice Velvarská č. II/616 směr na obec Uhý tedy v místě, kde je rychlost stanovena na 50 km/hod.“ Obdobnou formulací se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017 – 33, a uvedl, že „[z] takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod.), že delikt byl spáchán v obci (v Židlochovicích) a v jakém místě (ul. Nádražní). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práv na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnutí a respektování zásady *ne bis in idem*. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným stěžovatelem.“ Vzhledem k tomu, že obdobná formulace stanovení maximální povolené rychlosti byla shledána Nejvyšším správním soudem jako dostatečná, soud uvedený právní závěr, s nímž se plně ztotožňuje, aplikuje i na nyní projednávanou věc a dodává, že správní orgán I. stupně sice nejprve uvedl širší vymezení území, když použil pojem „v katastru obce“, ovšem následně toto území blíže specifikoval, když uvedl, že šlo o místo, kde je rychlost stanovena na 50 km/h. Jelikož šlo o obec resp. město a řidič se pohyboval po ulici Velvarská ve směru na obec Uhý, resp. v ulici Přemyslova v obou směrech (do centra i z centra), bylo uvedené místo spáchání přestupku stanoveno

dostatečně určitě. Chtěl-li žalobce zpochybnit to, že (ne)bylo měřeno v obci, případně že v místě byl jiný limit, než 50 km/h, měl tak učinit relevantním věcným způsobem a zejména měl předložit konkrétní důkaz zpochybňující stanovenou rychlost v měřeném úseku.

Absence uvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno (obecný odkaz na § 10 odst. 3)

79. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání správních deliktů podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jejichž skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce má za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je normou s tzv. blanketní dispozicí, a proto musí být ve výroku obsažena i norma, na kterou je takto odkazováno. Tyto závěry žalobce dovozoval z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34, a Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014 – 33. Žalobce namítá, že správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena a z výroku rozhodnutí tak nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobce postižen.
80. Prvostupňové rozhodnutí obsahuje následující výrok: „(...) je vinen ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X, evidovaném v centrálním registru vozidel, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby ve dnech 11. 12. 2014 v 12:16 hod., 11. 12. 2014 v 12:27 hod. a 25. 2. 2015 v 20:16 hod. při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem (...) a tato jednání vykazují znaky přestupků podle § 125c odst. 1) písm. f) bod. 4) zákona č. 361/2000 Sb. a správní orgán nezahájil řízení o přestupcích a věci odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.“ Z uvedené citace výroku je tak zřejmé, že obsahuje nejen odkaz na ustanovení § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ale též obsahuje i odkaz na přestupky, kterých se měl neznámý řidič dopustit, a to konkrétně jednání podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) zákona o silničním provozu. Žalobní bod tak není důvodný, neboť správní orgán I. stupně dostatečně specifikoval, jaká pravidla provozu na pozemních komunikacích nebyla dodržena.

Prekluze

81. Podle žalobce již došlo k prekluzi spáchaného deliktu z důvodu, že správní orgán I. stupně rozhodl dne 27. 7. 2015, žalovaný pak dne 9. 11. 2017, tj. déle než dva roky ode dne rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S ohledem na to, že zákon o odpovědnosti za přestupky nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017, došlo podle žalobce ke zrušení ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, kterým byly stanoveny prekluzivní doby. Žalobce se pak dovolává uplatnění promlčecí doby přestupku na základě ustanovení § 29 písm. a), § 30 písm. a), § 31 odst. 1 a § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, z nichž má vyplývat, že je přestupek promlčen po jednom roce ode dne vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Důvodem, pro který je podle žalobce nutné tuto právní úpravu zákona o odpovědnosti za přestupky aplikovat, je výhodnost pro žalobce.
82. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.

83. Žalobce se opakovaně dovolává výše uvedeného ustanovení, avšak pouze s odkazem na poslední větu citovaného článku. Je však třeba zdůraznit, že neplatí pravidlo, že se použije všech pozdějších zákonů, které jsou pro pachatele činu příznivější, ale pouze takových, které zakotvují trestnost určitého jednání (anebo nově trestnost tohoto jednání vůbec neupravují) a případně ho sankcionují určitým (v případě aplikace nové úpravy) zpravidla nižším trestem. Je proto třeba zkoumat, zda nové právo převzalo staré skutkové podstaty, a pokud ano, zda tresty za takové delikty ukládané jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější než podle starého práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, Sb. NSS č. 461/2005).
84. K otázce odpovědnosti se vyjádřil i Ústavní soud, a to ve čtvrtém výroku v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 19/93 tak, že „[o]tázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec a tím spíše otázka promlčení nepatří v České republice do oblasti těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou podle článku 3 Ústavy součástí ústavního pořádku resp. ústavního pořádku České republiky. Listina základních práv a svobod v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze principiálně stíhat, a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat. V důsledku toho předpisy o promlčení a promlčecích lhůtách, zejména ustanovení, po jakou dobu může být čin, který je prohlášen za trestný stíhán, nelze chápat jako předmět úpravy čl. 40 odst. 6 Listiny.“
85. Odpovědnost pachatele správního deliktu/přestupku znamená jeho povinnost snést nepříznivé následky stanovené právními normami za to, že porušil svou právní povinnost tím, že se dopustil jednání naplňujícího některou ze skutkových podstat správního deliktu nebo přestupku. Mezi znaky skutkové podstaty patří objekt, objektivní stránka, subjekt, subjektivní stránka a definovaná protiprávnost (trestnost) tohoto jednání. Protiprávnost (trestnost) jednání nastává automaticky tím, že je uvedené jednání zařazeno v zákoně v konkrétní kategorii, srov. např. ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky: „*přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*“. „Netrestnost“ je pak případně spojena s projevem zvláštních okolností jednání, například s nedostatkem věku pachatele, krajní nouzí či nutnou obranou. V takovém případě nejde o trestné jednání, byť formálně naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu nebo přestupku, protože je dána závažná okolnost, a to od samého počátku jednání případného pachatele, která převažuje nad zájmem společnosti toto, za jiných okolností postižitelné jednání, trestat.
86. Kategorie trestnosti, jak ji uvádí čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod tak dopadá pouze na posouzení konkrétního jednání pachatele v daném okamžiku a nikoli na okolnosti nastupující po uplynutí let (zánik odpovědnosti prekluzí). Trestnost podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod posuzuje, jestli jednání pachatele bylo podle dosavadní úpravy trestné a jestli je trestné i v případě, dopustil-li by se ho pachatel v době účinnosti nového zákona. Taktéž jsou tomuto hodnocení podrobeny okolnosti vylučující protiprávnost daného jednání (věk, krajní nouze, nutná obrana), a to podle zákona účinného v době jednání pachatele a opět i podle právní úpravy nové, která by se aplikovala na jednání uskutečněné v době její účinnosti. Trestnost je jedna z podmínek odpovědnosti pachatele za spáchané jednání.
87. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, které je promítnutím principů čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod do postižitelnosti pachatele za protiprávní jednání, však není jeho doslovným obrazem. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích a ostatně i § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovují, že „celá odpovědnost za přestupek“

nikoli jen trestnost se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku, vyjma případů, kdy je pozdější úprava pro pachatele příznivější. V tomto ohledu by se pak podle nového zákona mohla na zánik odpovědnosti za přestupek prekluzí uplatnit úprava novější, výhodnější pro pachatele, neboť prekluze má za následek zánik odpovědnosti (postižitelnosti za uvedené jednání v konkrétním místě a čase), ovšem nemá za následek zánik trestnosti (jakožto obecné kategorie vyjadřující škodlivost spáchaného jednání). Tato novější a pro pachatele výhodnější úprava by se tak neuplatnila na základě čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, ale na základě ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, případně § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.

88. Zároveň je ale třeba uvést, že přechodné ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky je speciálním ustanovením k ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích (nikoli speciálním ustanovením k čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, který se na prekluzi vůbec neuplatní) a zákonodárce vyjádřil vůli ponechat v případě zániku odpovědnosti za přestupek/jiný správní delikt prekluzí účinnou na konkrétní jednání tu právní úpravu, která stanovuje prekluzivní lhůtu delší. Toto přechodné ustanovení není v kolizi s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, protože neupravuje časovou působnost posouzení trestnosti spáchaného jednání odlišně od tohoto článku, ale modifikuje zánik odpovědnosti za přestupek/jiný správní delikt prekluzí.
89. Žalobní bod tak není důvodný, protože na základě přechodného ustanovení § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky se na stanovení zániku odpovědnosti za správní delikt prekluzí užije úprava stanovená v zákoně o silničním provozu a nikoli lhůta podle zákona o odpovědnosti za přestupky, a podle zákona o silničním provozu k prekluzi správního deliktu nedošlo (*pozn. soudu: srov. ustanovení § 125e odst. 5 věta za středníkem zákona o silničním provozu*).

Absence slovního popisu protiprávního jednání

90. Žalobce namítá, že ve výroku rozhodnutí absentuje popis protiprávního jednání a nelze z tohoto výroku seznat, v čem má údajné protiprávní jednání spočívat. Podle žalobce obsahuje výrok rozhodnutí toliko informaci, že žalobce nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když nezjištěný řidič vozidla jel rychlostí 67, 63 a 66 km/h. Podle žalobce musí být konstatována skutková podstata přestupku, jejíž znaky jednání, které je žalobci přičítáno, naplňuje. Podle žalobce tak napadené rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti.
91. Žalobce má pravdu v tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není slovně uvedena skutková podstata přestupku, resp. jednání naplňující znaky přestupku. Ovšem výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje podrobný popis skutků tak, že „dne 11. 12. 2014 v 12:16 hod. v katastru obce Kralupy nad Vlt., ulice Přemyslova směr z centra, tedy v místě, kde je rychlost stanovena na 50 km/hod., zadokumentoval automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy vozidlo RZ X jedoucí rychlostí 67 km/hod. Dosud neznámý řidič tak v obci překročil rychlost o 14 km/hod. (po odečtu tolerance měřicího zařízení – 3 km/hod.), dne 11. 12. 2014 v 12:27 hod. v katastru obce Kralupy nad Vlt., ulice Přemyslova směr do centra tedy v místě, kde je rychlost stanovena na 50 km/hod. zadokumentoval automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy vozidlo RZ X jedoucí rychlostí 63 km/hod. Dosud neznámý řidič tak v obci překročil rychlost o 10 km/hod. (po odečtu tolerance měřicího zařízení -3 km/hod.), a dne 25. 2. 2015 v 20:16 hod. v katastru obce Nelahozeves – Podhořany silnice

Velvarská č. II/616 směr na obec Uhý tedy v místě, kde je rychlost stanovena na 50 km/hod. zadokumentoval automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy vozidlo RZ X jedoucí rychlostí 66 km/hod. Dosud neznámý řidič tak v obci překročil rychlost o 13 km/hod. (po odečtu tolerance měřícího zařízení -3 km/hod.), a tato jednání vykazují znaky přestupků podle § 125c odst. 1) písm. f) bod. 4) zákona č. 361/2000 Sb. a správní orgán nezahájil řízení o přestupcích a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.“

92. Výrok rozhodnutí obsahuje zcela konkrétní odkaz na skutkovou podstatu přestupku uvedenou v § 125c odst. 1) písm. f) bod. 4) zákona o silničním provozu. Tato skutková podstata zahrnuje jednání fyzické osoby, která se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹. Z výše již citovaného ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu ohledně náležitostí výrokové části je zřejmé, že výrok rozhodnutí musí obsahovat právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Žalobce se domnívá, že kromě obecného odkazu musí být ve výroku dané ustanovení přímo i citováno. Zdejší soud má však za to, že povinnost uvádět přesné znění ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, přímo ve výroku rozhodnutí pro správní orgány ze zákona nevyplývá.
93. Zákon stanoví, že správní orgány mají povinnost uvést právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, Sb. NSS č. 3656/2018, pak doplnil, že „*správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*“ Z odůvodnění usnesení je tak zřejmé, že uvedením právních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, se míní uvedení paragrafového odkazu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu totiž výše formulované pravidlo aplikoval na výrok Magistrátu města Jihlavy ze dne 22. 4. 2014, ve kterém „*[stěžovatel] jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Škoda dne 29. 11. 2013 ve 13:41 hod. na pozemní komunikaci – Masarykovo náměstí u domu čp. 16 v obci Jihlava v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Tím porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a spáchal správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu se ukládá: pokuta ve výši 2 000 Kč, slovy dva tisíce korun českých.*“ Dále v odůvodnění Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Správní rozhodnutí však vůbec nezmiňuje (ani ve výrokové části, ani v odůvodnění) § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož řidič nesmí zastavit a stát na přechodu pro chodce.*“ S přihlédnutím k tomu, že Nejvyšší správní soud ve svém usnesení citoval pouze paragrafové odkazy na konkrétní zákon a zároveň nikde z odůvodnění usnesení není zřejmé, že by tento paragrafový odkaz musel být doplněn i přesnou citací,

lze mít za to, že je plně v souladu se zákonem a interpretací Nejvyššího správního soudu, pokud správní orgán uvede ve výroku rozhodnutí paragrafový odkaz na právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, aniž by přímo toto ustanovení i slovně citoval.

94. Správní orgán I. stupně uvedl všechna právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, již přímo ve výroku rozhodnutí, protože ve výroku rozhodnutí odkázal nejprve na správní delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, který spočívá v tom, že nezajistil jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, aby při užití uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když došlo k porušení ustanovení § 125c odst. 1) písm. f) bod. 4) zákona o silničním provozu. Výrok rozhodnutí tak obsahuje odkaz na všechna právní ustanovení, která ve svém souhrnu představují normu, jež byla porušena. Žalobní bod není důvodný.

Zmatečnost skutkové věty

95. Žalobce má za to, že ze skutkové věty není zcela zřejmé, jakou rychlostí žalobcovo vozidlo v inkriminovanou dobu jelo, neboť uvedené rychlosti 67, 63 a 66 km/h neodpovídají součtu překročení rychlosti o 14, 10 a 13 km/h a určení maximální dovolené rychlosti 50 km/h
96. K tomuto žalobnímu bodu soud stručně poznamenává, že ve výrokové části je v popisu každého skutku, který vykazuje znaky přestupku, uvedeno vyčíslení rychlosti, o kolik řidič vozidla nejvyšší dovolenou rychlost překročil, přičemž šlo o hodnotu „*po odečtu tolerance měřicího zařízení -3 km/hod.*“. Údaj o překročení rychlosti o 14 km/h je doplněn o informaci, že byla započtena tolerance měřicího zařízení -3 km/h, čímž se pohlíželo na vozidlo jedoucí stanoveným úsekem, jak kdyby projíždělo rychlostí 64 km/h. Maximální stanovená rychlost 50 km/h v součtu s určením překročení rychlosti o 14 km/h a součtem odchylky měření 3 km/h dává celkový součet 67 km/hod, což je rychlost, která byla naměřena automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Také údaj o překročení rychlosti o 10 km/h je doplněn o informaci, že byla započtena tolerance měřicího zařízení -3 km/h, čímž se pohlíželo na vozidlo jedoucí stanoveným úsekem, jak kdyby projíždělo rychlostí 60 km/h. Maximální stanovená rychlost 50 km/h v součtu s určením překročení rychlosti o 10 km/h a součtem odchylky měření 3 km/h dává celkový součet 63 km/h, což je rychlost, která byla naměřena automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Rovněž údaj o překročení rychlosti o 13 km/h je doplněn o informaci, že byla započtena tolerance měřicího zařízení -3 km/h, čímž se pohlíželo na vozidlo jedoucí stanoveným úsekem, jak kdyby projíždělo rychlostí 63 km/h. Maximální stanovená rychlost 50 km/h v součtu s určením překročení rychlosti o 13 km/h a součtem odchylky měření 3 km/h dává celkový součet 66 km/h, což je rychlost, která byla naměřena automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Žalobní bod není důvodný.
97. V další části tohoto žalobního bodu žalobce namítá, že nemůže být trestán za rychlost zobrazenou rychloměrem, ale za rychlost, kterou vezme správní orgán za zjištěnou (na podkladě rychlosti zobrazené rychloměrem). Tyto dvě hodnoty jsou přitom rozdílné, přičemž je stěžejní, aby ve výroku rozhodnutí byla uvedena rychlost, kterou měl žalobce jet, a pro kterou je tedy uznán vinným.
98. V úvodu k tomuto žalobnímu bodu soud upřesňuje, že termínem „rychloměr“ se podle Předpisu Evropské hospodářské komise Organizace spojených národů (EHK/OSN) č. 39 –

Jednotná ustanovení pro schvalování vozidel, pokud jde o rychloměrné zařízení včetně jeho montáže (dále jen „předpis o rychloměrných zařízeních“), rozumí část rychloměrného zařízení, jež v kterémkoli daném okamžiku ukazuje řidiči rychlost vozidla a jehož displej musí být umístěn v přímém zorném poli řidiče a musí být jasně čitelný ve dne i v noci. Termínem rychloměr tak není myšlen automatizovaný technický prostředek k měření rychlosti bez obsluhy, na jehož základě byla změřena rychlost neznámého řidiče, která naplňovala znaky skutkové podstaty přestupku, za který žalobce odpovídá. Správní orgány nezjišťují, jakou rychlost ukazoval rychloměr (řidiče) v době, kdy bylo u daného vozidla prováděno úsekové měření rychlosti, pakliže totiž nebyla na vozidle provedena nedovolená úprava, platí, že podle odst. 5. 3 předpisu o rychloměrných zařízeních, nesmí být rychlost udávaná rychloměrem menší než skutečná rychlost vozidla. V tomto žalobním bodu se tak soud bude zabývat rychlostí zobrazenou automatizovaným technickým prostředkem a nikoli rychlostí, kterou mohl vidět řidič vozidla na rychloměru užitého vozidla.

99. Z ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“) vyplývá, že ověřením stanoveného měřidla se potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Tento požadavek se považuje za splněný, pokud má měřidlo požadované metrologické vlastnosti stanovené opatřením obecné povahy. Opatření obecné povahy číslo 0111-OOP-C005-09, č. j. 0313/055/09/Pos, kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla, včetně metod jejich zkoušení při schvalování typu a ověřování měřidel: „silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu“, vydaném Českým metrologickým institutem, jako věcně a místě příslušným orgánem ve věci stanovování metrologických a technických požadavků na stanovené měřidlo a stanovování metod zkoušení při schvalování typu a při ověřování stanoveného měřidla (dále jen „opatření obecné povahy“), v části 2 opatření obecné povahy nazvané Metrologické požadavky v bodu 2.5 Největší dovolená chyba při používání, stanoví, že *„největší dovolená chyba měření rychlosti při používání rychloměru v silničním provozu je ± 3 km/h při hodnotě rychlosti menší nebo rovné 100 km/h nebo ± 3 % při hodnotě rychlosti větší než 100 km/h.“* Platí, že tato odchylka měření není automaticky zohledněna konkrétním automatizovaným technickým prostředkem, ale její odpočet musí provést policista či strážník (srov. *Doporučení k jednotnému postupu při řešení přestupků souvisejících s rychlostí jízdy zn. 89/2006-160-LEG/1* dostupné na http://www.mdcr.cz/cs/Silnicni_doprava). Z tohoto důvodu je rychlost zobrazená automatizovaným technickým prostředkem vyšší, než rychlost, kterou má správní orgán za prokázanou a od jejíž hodnoty dopočítává hodnotu překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Správní orgán nikdy k naměřené rychlosti nepřipočítává odchylku + 3 km/h, která sice taktéž vychází z uvedeného opatření obecné povahy, avšak pro získání důvodného podezření o spáchání přestupku je nutné vycházet z hodnot spolehlivě prokázaných, tzn., že překročení nejvyšší povolené rychlosti 50 km/h je možné spolehlivě prokázat až zobrazením hodnoty na automatizovaném technickém prostředku vyšší než 53 km/h, neboť v případě nižší rychlosti je důvodné se domnívat, že se vozidlo pohybovalo v limitu nejvyšší dovolené rychlosti. Zákonná úprava, resp. citované opatření obecné povahy, upravuje hodnotu maximální možné odchylky používaných měřících zařízení, zároveň platí, že k měření rychlosti nemohou být používána zařízení, která těmto podmínkám nevyhovují. Proto správní orgány odečítají od rychlosti zobrazené automatizovaným technickým prostředkem právě hodnotu -3 km/h, která je maximální možnou odchylkou použitého měřidla. Žalobní bod tak není důvodný.

Neoznámení úseku měření rychlosti vozidel dopravní značkou

100. Žalobce dále namítal, že řidič vozidla nebyl upozorněn na to, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření rychlosti vozidel. Podle žalobce měl být tento úsek označen dopravní značkou IP31a měření rychlosti a IP31B konec měření rychlosti ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích.
101. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Uvedená verze zákona je účinná od 1. 8. 2011, tedy již řadu let před spácháním protiprávního jednání řidiče, ke kterému mělo dojít ve dnech 11. 12. 2014 a 25. 2. 2015, za něž nesl žalobce objektivní odpovědnost podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 10 odst. 3 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) zákona o silničním provozu.
102. Soud připouští, že od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011 bylo ustanovení § 79a účinné ve znění, kdy mělo dva odstavce, přičemž odstavce druhý stanovoval, že obecní policie může měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Ovšem zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon o silničním provozu, došlo k odstranění podmínky pro výkon měření rychlosti obecní policií spočívající v označení daného úseku stanovenými značkami. V této souvislosti soud odkazuje na výroky poslance Stanislava Humla, který uvedenou změnu navrhoval a v rámci obecné rozpravy při projednávání zákona dne 14. 12. 2010 odůvodňoval tak (dostupné na www.psp.cz), že používání značek k označení měřených úseků vede k nedisciplinovanosti řidičů, kteří přizpůsobí rychlost vozidla pouze v takto označeném úseku, avšak následně po oznámení konce měření rychlosti zase přidají plyn. Uvedené opatření tedy nevedlo všeobecně ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
103. Záměrem zákonodárce bylo zrušit povinnost obecní policie označit úseky, ve kterých probíhá měření rychlosti. A z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, účinném v době spáchání jednání, které naplňovalo znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, nevyplývá, že by mohla obecní policie měřit rychlost pouze na označených úsecích. Tato povinnost ostatně nevyplývá ani z jiného právního předpisu, což je logické zejména s ohledem na skutečnost, že značení úseků, kde probíhá měření rychlosti, se neosvědčilo jako prostředek ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Uvedené měření rychlosti tak probíhalo souladu se zákonem.
104. V této souvislosti žalobce ještě namítl nepoužitelnost fotografií pořizovaných kamerami zaznamenávající rychlost kolemjedoucích automobilů, jako důkazu ve správním řízení, neboť se dle žalobce jedná o důkazy získané v rozporu s právem, neboť tyto kamery nejsou označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel, zpravidla místních obyvatel, které do obce přijedou, aniž by z obce vyjížděli, a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, která z obce pouze odjíždějí. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemohou podle žalobce omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.

105. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci celého správního řízení nerozporoval použití fotografií jako důkazů ve správním řízení, musel se nyní až soud vypořádat s námitkou o nezákonném použití těchto fotografií z kamerového systému.
106. Podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Podle tohoto ustanovení tak musí být pro provedení důkazů splněny dvě podmínky, jejich vhodnost a zákonnost. Ovšem Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013 - 24, Sb. NSS č. 2938/2014, připustil, že mohou nastat i okolnosti, kdy sice nebyl konkrétní důkaz pořízen v souladu se zákonem, avšak jeho použití ve správním řízení není vyloučeno. Vzhledem k tomu, že žalobce namítal nezákonnost použitého důkazu, soud nijak nehodnotil podmínku vhodnosti tohoto důkazu, neboť tu lze mít z povahy důkazu a skutkové podstaty případu za splněnou.
107. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) platí, že obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů.
108. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že v případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
109. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Podle soudu však lze považovat za dostatečné a vhodné uveřejnění, uveřejnění této informace na internetových stránkách. Soud zjistil z webových stránek města Kralupy nad Vltavou (www.mestokralupy.cz), že je zde záložka označená „Městská policie“, která obsahuje odkaz na „Měření rychlosti“. Po rozkliknutí této záložky se zobrazí informace o podmínkách pro měření rychlosti obecní policií, a zároveň je k článku připojen PDF soubor nazvaný „Měření rychlosti pomocí radarů.pdf“ o velikosti 46,23 kB, ve kterém je uvedeno, že *„Úseky pro měření rychlosti obecní policii stanovuje Policie České republiky. V Kralupech nad Vltavou bylo povoleno měření v celém katastru území města v rámci intravilánu, vč. silnice č. II/101 s časovým úsekem bez omezení. (...) Městská policie Kralupy nad Vltavou používá radarové měřiče rychlosti: stacionární a mobilní. Stacionární radarové měřiče rychlosti jsou instalovány především v krizových místech na hlavních průtazích města. Výhodou stacionárních radarů a dokumentování překročení nejvyšší dovolené rychlosti je, že pracují 24 hodin denně, bez jakékoliv potřeby obsluhy. Stacionární měřiče rychlosti jsou umístěny v lokalitách: ul. Přemyslova, Kralupy nad Vltavou, mezi č. p. 33 a 69, ul. Hybešova, Kralupy nad Vltavou, mezi č. p. 1 a 38 a ul. Velvarská, Hleďsebe II. díl, Podhořany, Nelahozeves, mezi č. p. 7 a 21.“*
110. Na základě výše uvedeného je zřejmé, že obecní policie dostala povinnosti stanovené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a uveřejnila vhodným způsobem informaci o provádění stacionárního měření v obci Kralupy nad Vltavou, ul. Přemyslova a v obci Nelahozeves, Podhořany, ul. Velvarská, Hleďsebe II. díl. Na základě výše uvedených podmínek pro měření rychlosti obecní policií prostřednictvím stacionárního radarového měřiče tak soud uzavírá, že proběhlo v souladu se zákonem.

111. Zároveň se žalobce v tomto žalobním bodu domáhal i konstatování nezákonnosti použití fotografií z kamer umístěných v obci z důvodu jejich zásahu do soukromého života obyvatel.
112. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publ. pod č. 209/1992 Sb., platí, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
113. Použitelností důkazů zajišťovaných veřejnou mocí se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 - 119, Sb. NSS č. 2344/2011. Zdejší soud odkazuje zejména na odstavec [29] a [30], ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „co se týče pořizování a využití audiovizuálních záznamů, ESLP rozlišil na jedné straně situaci, kdy je monitorováno veřejné prostranství z bezpečnostních důvodů a tuto scénu sleduje pracovník bezpečnostní služby v televizi s uzavřeným okruhem. Takováto situace je v podstatě obdobná tomu, kdy při průchodu veřejným prostranstvím může být člověk viděn ostatními lidmi, kteří jsou přítomni. Běžný provoz bezpečnostních kamer sám o sobě, ať už na ulici nebo ve veřejných prostorách, jako jsou obchodní centra nebo policejní stanice, neaktivuje užití čl. 8 Úmluvy, neboť slouží legitimnímu cíli a předvídatelnému účelu [Perry proti Spojenému království (stížnost č. 63737/00), ze dne 17. 7. 2003, § 36; srov. však též Peck proti Spojenému království (stížnost č. 4467/98), ze dne 28. 1. 2003]. Důležitým pro posouzení, zda je určitá skutečnost chráněna čl. 8 Úmluvy, je posouzení, nakolik je daná aktivita veřejná, resp. veřejnosti přístupná [srov. Buston, R. *Private Life and the English Judges*, 29 *Oxford Journal of Legal Studies* 413 (2009), na s. 419 - 421]. Na straně druhé ovšem stojí situace, kdy by toto monitorování bylo systematické nebo by z něj byl pořízen trvalý záznam, event. je snímání kamerou zaměřeno na pořízení cílených a jasných záběrů jednotlivce.“
114. Podle soudu není pochyb o tom, že je-li snímán veřejný prostor (zde prostor ulice), jde o situaci nastíněnou v úvodu citace, tedy o případ, kdy jednotlivec může být při svém jednání spatřen kýmkoli z veřejnosti. Zároveň je zde dán zásadní účel pro pořizování záznamů těmito kamerami. Tímto účelem je zvýšení bezpečnosti provozu, resp. postižení protiprávního jednání spočívajícího v porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Ostatně účel měření byl uveden i v informacích o měření rychlosti na webových stránkách města Kralupy nad Vltavou, když se zde podrobně uvádělo, že „Prvotním záměrem strážníků, kteří měření rychlosti provádí je pak především zvýšit pocit bezpečí občanů, eliminovat neohleduplné řidiče, kteří svou rychlou jízdou ohrožují chodce a ostatní účastníky silničního provozu a celkově zvýšit bezpečnost silničního provozu.“
115. Zároveň soud uvádí, že záběry, které jsou následně užity ve správním řízení, se týkají výhradě přestupkového jednání, resp. zachycují řidiče automobilu a nikoli i další osoby. Tyto záběry mají napomoci objasnění přestupku. Ve správním řízení o přestupku tak nejsou užívány záznamy všech osob zachycených na kamerovém systému, tedy i těch, které pouze vjely, či pouze vyjely do měřeného úseku, ale je použit pouze záznam, ze kterého je patrné, že daná osoba vjela do měřeného úseku, pohybovala se v něm nedovolenou rychlostí, a následně měřený úsek také opustila (bez čehož by samozřejmě ani nemohla být jinak změřena rychlost vozidla).

116. Uvedený žalobní bod tak není důvodný, protože záznamy pořizované kamerami jsou jednak pořizovány na základě zákonného ustanovení (v souladu se zákonem), jejich účelem je obecněji řečeno zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, což je legitimní důvod pro zaznamenávání jednání fyzických osob, a dále je ve správním řízení užíván vždy jednotlivý záznam zachycující konkrétní jednání naplňující definiční znaky konkrétní skutkové podstaty a nikoli soubor záznamů, který by obsahoval i záběry třetích osob, jak naznačoval žalobce.

Protiústavnost

117. V dalším žalobním bodě žalobce namítal protiústavnost objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Jelikož se Ústavní soud s touto problematikou již vyrovnal, odkazuje zdejší soud na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, ve kterém Ústavní soud neshledal nesoulad napadeného ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy. Ústavní soud mj. uvedl, že „odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je věcně opodstatněna tím, že právě na provozovateli vozidla, kterým je buď vlastník, nebo jiná osoba se souhlasem vlastníka, zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá. Protože provozovatel vozidla odpovídá za správní delikt bez ohledu na zavinění, jeho odpovědnost primárně neslouží potrestání řidiče, který porušil některou z povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Vůči řidičům má působit zejména preventivně, aby se porušování těchto povinností do budoucna nedopouštěli. Předpokládá se, že provozovatel vozidla ví, kdo v době spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu užil jeho vozidlo, jakož i že má zájem domoci se po řidiči náhrady zaplacení pokuty, respektive určené částky, případně, že bude na řidiče v rámci vzájemných vztahů působit jiným způsobem tak, aby se porušení povinností neopakovalo, včetně možnosti zamezit mu v dalším užívání vozidla. Pokud by provozovatel vozidla na porušování povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích adekvátně nereagoval, vystavil by se riziku, že v budoucnu sám ponese případné další sankční následky.“ Vzhledem k tomu, že Ústavní soud již podrobil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zkoumání jeho souladu s ústavním pořádkem a dospěl k závěru, že toto ustanovení s ním není v rozporu, je žalobní bod nedůvodný, neboť žaloba nepřináší žádné další argumenty, které by bylo potřeba zohlednit, a zdejší soud se plně ztotožnil se závěrem Ústavního soudu o ústavní konformitě § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem.

Neprokázaní skutkového stavu

118. V předposledním žalobním bodu žalobce namítá neprokázání skutkového stavu, a to z důvodu, že se podle jeho názoru ve spisu nenachází žádný důkaz o rychlosti jízdy, jako je například výstup z rychloměru. Jediným podkladem tak je oznámení městské policie o přestupku. A vzhledem k tomu, že má toto oznámení povahu úředního záznamu, nemůže obstát jako jediný podklad pro rozhodnutí. Nadto je podle žalobce toto oznámení pochybné, neboť u výrobního čísla rychloměru je uveden údaj „xxxxxx“.
119. Soud znovu upozorňuje na odlišnosti řízení o přestupku a řízení o správním deliktu a na požadavky prokazování jednotlivých skutkových okolností. Ostatně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35, uvedl, že „[p]ro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona

o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku.“

120. Podle ustanovení § 58 odst. 1 zákona o přestupcích stání orgány, orgány Policie České republiky a obce oznamují příslušným správním orgánům přestupky, o nichž se dozví, nejsou-li samy příslušné k jejich projednávání. V oznámení uvedou zejména, který přestupek je ve skutku spatřován, důkazní prostředky, které jsou jim známy a které prokazují, že jde o přestupek a že byl spáchán určitou osobou.
121. Předpoklady odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt upravuje ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, a jednou z podmínek je, že porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku. Vzhledem k tomu, že součástí oznámení o podezření ze spáchání přestupku je uvedení přestupku, který je ve skutku spatřován, lze považovat za dostatečné, čerpá-li správní orgán informace o skutku, který má znaky přestupku, pouze z oznámení o podezření ze spáchání přestupku, které obdržel od městské policie. Tento postup by nebyl dostačující v okamžiku, kdy by v rámci řízení o správním deliktu vyvstala zásadní pochybnost o správnosti údajů uvedených v oznámení o podezření ze spáchání přestupku. Jelikož žalobce v rámci celého správního řízení nenamítal nic, čím by zpochybnil správnost údajů uvedených v oznámení o podezření ze spáchání přestupku, není vadou řízení, pokud správní orgán vycházel pouze z údajů uvedených v tomto oznámení.
122. Ohledně pochybnosti o relevantnosti oznámení o podezření ze spáchání přestupku z důvodu, že místo výrobního čísla použitého automatizovaného technického prostředku obsahuje údaj „xxxxx“ soud uvádí, že v oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 12. 12. 2014 v úseku Kralupy nad Vltavou, ul. Přemyslova, je uvedeno, že „měření bylo provedeno zařízením SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0005“. V tomto oznámení o podezření ze spáchání přestupku tak je výrobní číslo zcela konkrétně specifikováno. V oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 26. 2. 2015 v úseku Nelahozeves, Podhořany, ulice Velvarská, silnice II/616, pak sice skutečně místo výrobního čísla je uveden údaj „xxxxx“, ovšem v oznámení o zahájení správního řízení ve věci správních deliktů provozovatele vozidla jsou uvedena již všechna výrobní čísla užitých automatizovaných technických prostředků, tedy výrobní číslo: GEMVEL0005 a GEMVEL0013. Žalobní bod není důvodný.

Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu

123. Posledním žalobním bodem žalobce napadal postup v rozporu s ustanovením § 79a zákona o silničním provozu, poněvadž nebylo prokázáno, že městská policie, která měla měřit rychlost motorového vozidla, vykonávala tuto činnost na místě určeném policií, přičemž na jiném místě rychlost měřit nesmí.
124. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Jelikož se jedná o podmínky provádění měření obecní policií, které vyplývají přímo ze zákona, není správní orgán povinen provádět

dokazování, že skutečně bylo realizováno měření obecní policií v místě určeném Policií České republiky. Až v okamžiku, když by žalobce v průběhu správního řízení namítal, že uvedený úsek nebyl policií určen k měření rychlostí obecní policií, a toto své tvrzení by podložil konkrétními důkazy, musel by se správní orgán s uvedenými skutečnostmi, které by byly v rozporu se zákonnou povinností městské policie, vypořádat.

125. Vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že by obecní policie měřila rychlost vozidel na úseku, který by nebyl určen policií, nemusel správní orgán splnění této zákonné podmínky jakkoli prokazovat. Není proto vadou řízení, když správní orgán v této situaci neprováděl automaticky dokazování o tom, že obecní policie měřila rychlost vozidel v úseku určeném Policií České republiky. Nelze spravedlivě po správních orgánech požadovat, aby za žalobce domýšlely prapodivné konstrukce vyvracející spáchání přestupku nebo správního deliktu, k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikované pod č. 3014/2014 Sb. NSS.
126. K tomuto žalobnímu bodu soud ještě znovu odkazuje na webové stránky města Kralupy nad Vltavou (www.mestokralupy.cz), na kterých je v odkazu „Měření rychlosti“ uvedena informace, že *„Městská policie Kralupy nad Vltavou má od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje povoleno měření rychlosti v rámci celého katastru města.“* Z uvedeného je patrné, že obecní policie prováděla měření v úseku určeném Policií České republiky. Žalobní bod není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

127. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
128. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 30. července 2018

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně